

prosince 1924 ve své moci nedotčena. Výnosem ze dne 4. září 1929, čís. 32396 nenabídl žalobce za řízení v první stolici vůbec důkaz, nýbrž jen se o něm zmínil v té souvislosti, že prý ve výnosu byl uznán správným jím hájený právní názor, že ustanovení o šestiměsíční preklusivní lhůtě proti pensijním výměrům pozbylo platnosti zákonem čís. 26/1929 sb. z. a n., netvrdil však a nenabízel se výnosem dokázati, že takto projeveným názorem ministerstva železnic nastala změna původní úmluvy se žalobcem, ježto jeho služební poměr jest ryze soukromoprávní. Proto jsou tyto vývody dovolací nepřipustnou novotou (§ 504 odst. 2 c. ř. s.), kterou se nelze ani dovolacímu soudu zabývat

Čís. 11567.

Vyrovnání potvrzené soudem v Německu nemá právní účinky i pro tuzemsko.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1932, R I 330/31.)

Žalovaná uznala zažalovanou pohledávku, ale namítala, že v roce 1929 dala u úředního soudu v Johannegeorgenstadt v Sasku zahájití vyrovnací řízení, že vyrovnání bylo soudem přijato a potvrzeno a že je také dodržuje, že žalobcův nárok podle tohoto vyrovnání není dospělý a že v žádném případě nemá žalobce právo žádati více než kvotu, která na něho připadne podle tohoto vyrovnání a podle výsledků konečné realizace. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl, v podstatě proto, by se zabýval shora uvedenou námitkou žalované.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by, nehledě k důvodům, pro které zrušil rozsudek soudu první stolice, o odvolání znovu rozhodl.

Důvody:

Jde o otázku, zda vyrovnání, potvrzené soudem v cizině (Německo), má právní účinky i pro tuzemsko. Na dotaz po rozumu § 28 vyr. ř. podle čís. nař. ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 ř. zák., jež tehdy přicházel v úvahu, prohlásilo ministerstvo spravedlnosti, že ohledně nuceného vyrovnání v konkursu říšský soud německý opětovně vyslovil, že účinky cizozemského konkursu nepřesahují do Německa, nýbrž že se omezují na cizozemsko, že říšský soud v rozhodnutí ze dne 13. března 1929 činí z toho závěr, že nemůže býti věřiteli namítáno, že se v cizozemském konkursu vzdal svých práv, na př. přivolením k nucenému vyrovnání, a že ohledně mimokonkursního vyrovnání nedošlo dosud k soudním rozhodnutím, jež by se s otázkou tou zabývala. Jelikož podle tohoto prohlášení v otázce, o níž jde, není zaručena vzájemnost, nelze při rozhodování této právní rozepře hleděti k námitce žalované strany výše uvedené a není proto ani zapotřebí zjišťovati, zda se narovnání zachovává a že se tak děje přesně podle návrhu. Tím padá zrušovací důvod použitý odvolacím soudem a bylo proto rekursu vyhověno a rozhodnuto, jak výše uvedeno.